

בכפו, אלא על אצבעותיו בלבד. ולדעת רבי אלעזר, רשאי לתת גם בכף ידו, ולנפוח בה בכל כוחו.

וכשבא לעשות כן **ביום טוב**, [כשמלל ערב יום טוב, או כשמלל ביום טוב עצמו], **רשאי לעשות זאת אף בכלים המיועדים לכך, כקנון ותמחוי, שרגילים לברור בהם מעט, כדי צורך אכילה אחת.**

אבל בכלים שרגילים לברור בהם הרבה, כטבלא ונפה וכברה, אסור, כי נראה כעושה לצורך מחר.

דף י"ג

זמן חיוב תרומות ומעשרות בשבולים

כלל בדינו, שאין התבואה נעשית טבל, להיות אסורה באכילה, אלא כשהכניסוה לבית אחר גמר מלאכתה, אבל קודם לכן אינה טבל, ומותר לאכול ממנה אכילת עראי.

וחיטים שעומדות לאפות ולבשל אחר עשייתן עיסה [=בצק], **לדברי הכל גמר מלאכתן למעשרות, אחר דישתן, וברירת הגרגירים מהמוץ, ועשיית כרי** [=ערימת גרגירים], **ומירווחו** [=החלקתו], **ולכן הכל מודים, שאם הכניס חיטים אלו לבית בעודן בשיבולים, לא נעשו טבל, ואוכלים מהן אכילת עראי.**

וחיטים שעומדות למוללן ולאכול את הגרגירים מעט מעט, ולא לעשות מהן עיסה, נחלקו בהן חכמים.

לדעת רבי – מאחר שחיטים אלו אינן עומדות לדישה, נחשבות הן כמות שהן כמי שנגמרה מלאכתן, וכשהכניסן לבית, מיד נעשו טבל, ואסורות אף באכילת עראי עד שיפריש תרומות ומעשרות.

ולדעת רבי יוסי ברבי יהודה – אין חיוב תרומות ומעשרות אלא בדבר שיש בו מירוח כרי, שנאמר "ראשית דגנך" (דברים י"ח ד'), והדיגון הוא המירוח, ומאחר ששיבולים אלו אינן עומדות לכך, כטורות מתרומות ומעשרות, ומותרות באכילה.

אמנם מודה רבי יוסי, שאם מתחילה הכניסן לעשות מהן עיסה, כיון שהכניסן לשם גורן גמור, ירדה להם תורת תרומות ומעשרות, ומעתה אף אם נמלך עליהם למוללן,